

Horn.

1706 7
10²⁹

Q. D. E. V.
 AVSPICIIS,
 SERENISSIMI PRINCIPIS REGII,
FRIDERICI AVGVSTI,
 RECTORIS MAGNIFICENTISSIMI,
 DISSERTATIONEM FEVDALEM,
DE SERVITVTIBVS
FEVDO IMPOSITIS,
 ET DE
MODIS CONSTITVENDI, ET
ACQVIRENDI FEVDVM,
 ET IN SPECIE
DE PRAESCRIPTIONE
FEVDALI,

PRAESIDE
DN. CASPARE HENRICO HORNIO,
 J. V. D. ET PANDECTARVM P. P. CVRIAE
 PROVINC. CONSIST. ECCLES. SCABINATVS ET
 FACVLT. JVRIDICAE ITEMQVE JVDICII
 PROVINC. INFERIORIS LVSTATIAE
 ASSESSORE,

PATRONO AC PRAECEPTORE SVO VENERANDO,
 IN ACADEMIA VITEMBERGENSI,
 A. D. XXIV. MART. A. C. clo Idcc VI.

PVBLICE DEFENDET
IO. CHRISTIAN. GOLDMANN, HERZBERG. SAX.

VITEMBERGAE, PRELO GERDESIANO.

141

ERIDERICI AVEVSTI
 DE SERVITVTVS
 MODIS CONSTITVENDI ET
 DE PRAESCRIPTIONE
 DV CASPARE HENRICO HORNO
 PRAESIDIO
 ASSASSORE

DE
SERVITVTIBVS
FEVDO
IMPOSITIS.

DE
SERVITUTIBUS FEUDO
IMPOSITIS.

DE

Vasallus potest feudo servitutem acquirere. **S**ervitutem feudo vasallus acquirere potest incio domino, & agnatis aut simultanee investis. *II. F. 28. §. si vasallus. II. F. 8. §. Econtrario.* Quod si vero pretium pro servitute dedit, a successore feudali id restitui debet. *di Eto §. Si vasallus. ubi Bitschius. Rittersh. P. F. L. II. c. 2. p. 319.* Nec obest, quod secundum Rom. Juris placita usufructuarius fundo, in quo habet usufructum, non possit servitutem acquirere, *L. 15. §. f. de Usufr.* ubi *Faber. in Ration.* nam alia est ratio usufructuarij, alia vasalli. Ille dominium fundi non habet, sic nihil penes istum est, cui quid acquirat: tertio vero, domino sc. nullo præcedente mandato, aut non sequente rati habitatione nec jus in re acquiri potest. *Dd. ad §. pen. Inst. per quas personas nob. acqu.* Vasallus autem utile dominium habet fundi. Ut taceamus moribus hodiernis, qui simplicitatem magis, quam apices juris sectantur, juxta ple- rorumque sententiam tertio ex nostro facto jus in re, vel ad rem acquiri posse. *Dn. Stryk. Sect. II. c. 5. §. 3.* Multo magis vero Dominus servitutem feudo acquirere potest, invito etiam vasallo. *arg. L. 15. §. f. ff. de usufr.* cui liberum est illa uti, vel non.

Uti & Dominus. **II.** Cum servitutis constitutio species alienationis sit, *L. fin. C. de reb. alien. non alienand.* vasallus autem nihil ex feudo alienare, & domini, vel agnatorum, si scilicet feudum antiquum, aut etiam in Saxonia simultanee investito- rum, si nempe adsint, conditionem deteriorem facere non possit:

Vasallus non potest servitutem imponere.

DE SERUITUTIBUS FEUDO IMPOSITIS.

possit: palam est, non posse vasallum in præjudicium illorum servitutem, sine illorum consensu, imponere feudo, *II. F. 8.* licet, quominus cum consensu istorum id fiat, nulla ratio vetet. *Schrad. P. VIII. c. 2. n. 52.* Porro nec dominus potest imponere servitutem feudo, nisi vasallus consentiat. *a. L. 74. de R. J. I. F. 8. II. F. 3.* Objici solet *L. 15. §. f. ff. de usufr.* in qua habetur, proprietarium nec usufructuario consentiente posse imponere servitutem. Si hoc: E. nec dominus forte poterit, vasallo licet consentiente. Paradoxa, & miseram subtilitatem redolens videtur illa Ulpiani decisio: in cujus ratione indaganda vehementer Interpretes se torquent. Plerique & quidem maximæ autoritatis viri in *L. 165. ff. de J. R.* illam inveniri putant. Qui locus cum hoc axioma: *Quicumque non potest alienare, ille nec alienanti potest consentire, suppeditet*, subsumunt: atqui usufructuarius non potest alienare. *L. 6. ff. Comm. prædior.* ergo non potest alienanti consentire. *Donell. X. XI. a. Vasq. L. 1. de succ. §. 7. num. 4.* Sed recte sophisticam dicit hanc illationem *Jacob. Gotthofr. Anim. I. Civile. V.* cum regula *L. 165. D. d. R. J.* ab hoc tractatu alienissima sit. Namque eo pertinet, ut illi, qui ob aliquam juris rationem non possunt alienare rem in suo dominio constitutam, neque alii eandem alienanti consentire possint. quales sunt pupilli. Exemplum ex *L. 8. 10. ff. de aqua & aqua pluv. arcenda* peti potest. Atque adeo huc trahi nequit. Cæterum cur is, qui non est dominus, jus tamen quoddam in re habeat, jure suo cedere & domino alienanti consentire, ac sic *L. pen. C. de Pactis.* locus esse nequeat, nulla ratio excogitari potest. Sane contrarium exemplum ex *L. 12. pr. ff. quibus mod. pignus vel hypoth. solv.* peti potest. Idem est in socio, qui partem socii alienare non potest; potest tamen consentire. Totum usumfructum derelinquere potest usufructuarius, cur non & partem? *L. 64. de usufruct. L. 7. §. Adeo ff. de pactis. VVissenb. 1. XI. 7. 8.* Neque tamen melior est *Jacobi Godo-*

Nec dominus.

Dubium removetur.

DE SERVITUTIBUS

Godofredi ratio, quæ & Bachov. ad Trentl. placet, qui ideo consensum usufructuarii nihil operari putat: quia servitus, uti reale, ita & perpetuum sua natura fundi onus est, quod sc. fundum in perpetuum afficit, ut proinde ejus consensus nihil operetur, qui jus perpetuum in fundo non habet. Sed cur non operetur: si domino perpetuum jus habenti adfit, atque impedimentum, quod domini voluntati ex jure usufructuarii obest, hujus tollatur consensu? Porro nec illa satisfaciunt nobis, quæ ab *A. Fabr. ad L. 15.* atque *B. Dn. Struv. Exerc. XII. th. 21. Pinello in L. 1. C. de bon. mat. p. 2. n. 74. Castillo de Usufr. c. 35. n. 10. Busio ad d. L. 15. §. fin. Vit ali u. Var. Lect. 8. num. 2.* adferuntur. Causas in conflictu, occasio si nobis detur, exponemus. Quia ergo Ulpiniani illa decisio sensui communi, & analogiæ juris contrariatur planè, audacter dicimus, parum abesse illam a cavillatione, quæ sæpius familiaris fuit veteribus Jure-Consultis; Ulpiano præsertim: id quod *L. 4. §. 3. ff. de Cond. ob turp. caus.* ni fallimur, abunde demonstrat. quod *Cujacius ad L. 177. de V. S.* non dissimulare potest. Plane *Godofred. d. l. Mornacius, & Brunnemannus ad d. L. VVessenb. d. l. Dn. Strykius q. IV. b. t.* fatentur, missis illis subtilitatibus, & apicibus Juris, a quibus nostrum seculum abhorret, aliter hodie, ubi omnia pacta honesta vi, & efficacia sua pollent, judicandum esse. Quo posito, argumentum ex ista lege desumptum assertum nostrum infringere non potest, cum & alias ab usufructu non sit perpetuum ad feudum argumentum, & fortius jus, quam usufructuarius, vasallus, ac perpetuum regulariter quidem, habeat in feudo.

*Servitus
a vasallo
constituta
non est pla-
ne inutilis.*

III. Quod si vero servitus realis a solo vasallo constituta sit, constitutio ista non plane inutilis est; sed quoad dies vitæ vasalli descendendumque ejus, ac heredum effectum suo gaudet. *arg. II. Feud. 45. II. F. 8. pr. vers. quid ergo arg. L. 31. ff. de pign.* Quo quidem casu non veram servitutem, sed jus quoddam servituti simile saltem constitutum volunt plerique *ob L. 4. ff. de*

FEUDO IMPOSITIS.

de servitut. Bitsch. II. F. 8. p. 257. Verum enim vero existimamus haud invito Justiniano jure, & veram servitutem subesse, defendere quem posse. Aut enim diserte id actum, jus hoc tamdiu tantum valere debere, usque dum vasallus ejusque descendentes supersint; aut nihil ea de re est dictum. Hocce casu non potest dici, ad tempus esse constitutam servitutem, quoniam de tempore nihil dictum: & licet tacite id actum videatur, locus tamen esset regulæ: expressa nocent, non expressa non nocent. *L. 195. de R. J.* Neque etiam existente casu devolutionis ad dominum, vel agnatum servitus vi hujus pacti taciti, vel lapsu temporis finitur: sed ideo evanescit, quia resoluta jure dantis resolvitur jus accipientis. *L. 31. ff. de pign. & hypoth.* Priori casu servitus nihilominus pro pure constituta habenda est. *L. 4. pr. ff. de servit.* ac successor in feudo servitutem contra placita vendicantem remove quoque poterit exceptione doli, vel pacti. *d. L. 4. L. 12. ff. de pign. & hypoth. Franzk. Tit. Communia prædior. num. 28. Coraf. ad L. 4. §. de servit.* Atque sic argumentum a Bitschio ex *L. 4. & L. 28. de servit. præd. urban.* (ubi quidem perpetua causa non ratione temporis accipienda est, sed id cuius aut arcendi, aut habendi causa servitus constituitur, significat) allatum nihil facit ad rem præsentem. Nec magis stringit, quod ex *L. 4. & §. ff. de servit. præd. rustic.* deducere vult: prædiorum scilicet magis esse, quam personarum servitutes: hocce vero casu magis personam, quam prædium servire videri. Nam in concessis id non habetur, personam hic magis, quam rem servire. Sane res servit casu nostro, licet, persona constituyente servitutem cum descendentes hæredibus extincta, res ab isto onere liberetur.

IV. Atque id non tantum locum habet, si expressa, sed etiam, si tacita vasalli voluntate constituatur. Si quis enim servitute usus sit longo tempore in fundo feudali contra vasallum ejusque descendentes, aut alios successores simul hæ-

Sive expresse sive tacite id factum.

DE SERVITUTIBUS

redes jus servitutis præscriptione acquisivit. Domino tamen, & Agnatis, aut simultanee investitis non hæredibus hoc non nocet, cum illis nullum interim jus agendi sit, & non currere sic contra illos possit præscriptio. *II. F. 8. pr. L. 1. C. de Ann. except.* Ex quibus etiam sequitur, successoribus feudalibus nec præscriptionem obesse, si vasallus expresso titulo servitutem constituit, & vel per centum, vel plures annos prædium alterum illa usum, quosque feudum ad istos successores non devolutum: *Schrader. P. VIII. c. 2. n. 52. Conf. Rosenth. c. 9. M. Concl. 2. n. 4.* Quid sit autem hoc loco longum tempus, *C. seq. §. 4.* dicemus. *Conf. Franzk. Exerc. V. q. 4.*

Quousque
duret servi-
tus a vasallo
constituta?

V. Quod si itaque feudum ad dominum ex qualibet causa revertatur, servitus illa a vasallo expresse, vel tacite sine Domini consensu constituta expirat, neque illi nocet, *II. F. 8. pr. nisi* fortasse, iudicio absque fraude suscepto, sententia iudicis imposta fuerit. *II. F. 43. Schrader. P. c. 2. n. 52. Rosenth. c. 9. membr. 1. concl. n. 10. Struv. Cap. XII. §. 8.* Et si autem illa verba *d. II. F. 8. ex qualibet causa* generalissima multi accipiunt, atque nullum casum, quo feudum ad dominum redit, excludunt, *Cujacius ad d. text.* plerique tamen hic interesse putant, utrum feudum revertatur ad dominum, ut dominum, jure domini, & consolidationis, vel commissi; an redeat ad illum tanquam privatum, vel extraneum. Priori casu, si scil. mortuo vasallo possessore, vel ob feloniam feudum domino aperiat, omnibus consentientibus eidem servitus imposta non nocet, *Schrader. & Rosenthal. d. l.* nisi fortasse hæres esset simul defuncti possessoris, ubi factum illius præstare debet. *arg. L. 14. C. de rei vind.* Posteriori casu, si scil. feudum vel feudi dominium utile ad dominum veniat, tanquam ad privatum, vel extraneum &c. si esset in isto feudo, de quo vasallus forte testari potest, hæres institutus, vel emisset illud dominium utile a vasallo, vel hic domino id donasset, utique nocere volunt domino, tum propter *d. L. 14.* tum ob *L. 149. ff. de R. J. L. 20.*

Disti-
gu-
tur.

FEUDO IMPOSITIS.

§. 1. ff. de acquir. rer. dom. l. 67. ff. de contrab. emt. & vend. l. 3. C. de servit. Jacobinus de S. Georgio de Feudis in verb. qui quidem. num. 62. 63. fol. m. 199. Schrader. & Rosenthal d. l. De eo vero disputant, quid sentiendum sit, si feudum veniat ad dominum jure protimiseos, vel retractus? Sunt, qui existimant, hocce casu dominum teneri, ut agnoscat servitutem. Rosenthal d. l. num. 9. & qui ibidem allegantur, quoniam hic locum emtoris est, itaque ad eadem onera teneri volunt, ad quæ emptor teneretur. Ferrarius ad Gv. Papam dec. 575. Alii negant allegati a Rosenthalio d. l. Cachet. Dec. Pedem. 156. num. 6. 9. 10. Jac. de S. Georg. d. l. n. 62. Schrader. d. l. num. 52. quorum ratio hæc est, quod dominus non ex simplici emptione, & voluntate vasalli feudum consequitur, sed ex tali emtione, ad quam jus prælationis ex jure domini directi fluens, atque domino tanquam domino competens, illum vocat. Ego priorum sententiam probo. Nam negari non potest, dominum in emptoris locum transire, quem stringere factum vasalli ex dictis satis apparet. Et licet jure quodam peculiari emtori alii præferatur, eadem tamen præstat, quæ alius emptor, & sibi imputare debet, quod non expectaverit casum, quo feudum pleno jure recipere potuisset, sed maluit ea lege emere, quo alius emere fuit paratus.

Quid si feudum Dominus jure prælationis adipiscatur.

VI. Utrum ille, qui emit feudum a vasallo, domini consensu, pati debeat servitutem a venditore sine domini consensu impositam? ex facto nuper quaesitum est: de qua questione silent Dd. quos evolvere mihi licuit. Pro negativa allegabatur, feudum resignatione, vel refutatione (Ausslassung der Lehen) rediisse ad dominum, & dominium directum cum utili consolidatum, Struv. c. XIII. aph. 9. n. 6. atque adeo sic casum hic existere, ubi constituens non amplius feudum tenet, sed beneficium ad dominum reversum, & ob id servitus extincta esset. III. F. 8. Itaque non existimabatur, postquam nova investitura feudi dominium utile in emptorem

Emtor an pati debeat servitutem a venditore impositam?

DE SERVITUTIBUS

rem translatum, ullam illius servitutis a venditore constitutæ vim esse, nisi nova causa accedente. Non dissimulo, hanc sententiam pluribus Collegii cujusdam placuisse, atque secundum eam petenti informationem fuisse responsum. Sed tamen nec diffiteor, contrariam mihi quidem arridere. Scilicet negotium, quod inter alienantem, & illum, in quem alienatio facta, intercedit, nihil aliud est, quam emptio venditio, vel contractus alius, per quem dominium in alium transfertur accedente domini consensu. Uti itaque venditor ex hocce contractu obligatus est emptori ad omnia, ad quæ alius venditor, vel quicumque alienator obstrictus, e.g. ad præstandam evictionem; ita etiam emptor, vel ille, in quem feudum est alienatum, omnia præstare debet, quæ alius, qui titulo tali rem acquisivit; nec aliis intervertere potest jus in re constitutum ab antecessore, quousque illud ab hocce in sui præjudicium constitui potuit. Namque dominium tale transfertur ad eum, qui accipit, quale fuit apud eum, qui tradit: & si servus fuit fundus, cum servitute transit: paucis, cum omni causa, quæ esset futura, si apud transferentem mansisset, præterquam si aliquid nominatim constitutum. *l. 20. §. 1. ff. de acquir. rer. dom. l. 67. ff. de contrab. emt. l. 3. C. de servitut.* Ergo consequens est, emptorem non posse effugere servitutem ab illo constitutam, ex cujus persona res ad ipsum pervenit. *l. 149. ff. de R. J.* Ex quibus causis Doctores etiam concludunt, servitutem, ab emphyteuta constitutam, durare, si fundus consentiente domino venditus. *Brunn. ad l. 3. C. de servitut. num. 10.* Neque obest, quod subtili ratione obverti potest, quod novus possessor non ab alienatore, sed a domino dominium utile refutatum a priori vasallo acceperit: nam licet hoc verum sit, & emptor proximam causam habeat ratione investituræ a domino, primam tamen habet a venditore, qui si non vendidisset, emptori feudum, & domino ob hanc causam resignasset dominium utile, hic non potuisset vasallum

Removeretur dubia.

FEUDO IMPOSITIS.

lum novum investire. Porro nec Feudista *II. F. 8.* mihi refragatur. Nam licet vasallus ipse feudum amplius non teneat, licet feudum etiam ad dominum reversum; reditus tamen hic non talis fuit, ut ex eo feudum in perpetuum manere apud illum potuerit, & sic servitus illa Seniori damnum adferre, de quo casu textus loquitur; sed ea lege & conditione conjunctus fuit, ut feudum iterum illi concedatur, qui in pristini vasalli locum Domini consensu substitutus, & vicem illius subit, & loco ejus feudum tenet. Quo posito nullum præjudicium Domino metuendum, quamdiu emtor hicce, ut novus Vasallus, feudum possidet. Quod autem tali etiam casu servitus plane extinguatur, Feudista non tradit, qui tantum de præjudicio avertendo a Domino sollicitus est. Neque etiam verba: *ut vasallo quidem, donec feudum tenet, possit obesse*: captanda sunt. Nam verba ista in oppositione ad dominum, ad quem feudum pleno jure, & nulla lege novæ investitionis transit, prolata, & male infertur ex eo, quod vasallo servitus obsit, donec feudum teneat: ergo non obest illi, qui ab eo causam habet. Quin potius, ut ex dictis apparet, utique sic inferendum est: ergo etiam illi obest, qui a vasallo habet causam. Nec enim hic propter negotia, quæ inter dominum, & alienatorem, & inter dominum, & se ipsum circa resignationem, & investituram gesta tertio, qui ab antecessore habet jus quæsitum, intervertere potest. Interim tamen id ego non nego, servitutem istam domino fraudi non esse: atque ita, si postea a novo vasallo hocce, vel illius descendentibus, feudum ad ipsum redeat, illam invitus pati non cogitur; nisi aliud quid accesserit, quod diversum svadeat. Quod si per modum subinfeudationis vasallus servitutem constituat; quo effectu gaudeat illud, ex iis apparebit, quæ infra de subinfeudatione *Cap. XIX.* dicenda.

VII. Quæ vero de domino hætenus disputavimus, facile applicari poterunt ad agnatum, vel simultanee investitum

Eadem dicenda quoad agnatos

B

tum

DE SERVITUTIBUS

vel simulta- tum, quibus eodem modo servitus imposita a vasallo præju-
 nec investi- dicio est, vel non est, ac domino. Vid. *Rosenthal. & Schrader. d. l.*
 tus.

In quantum Pariter observandum, easdem decisiones obtinere, si vasal-
 remitti pos- lus remiserit servitutem feudo debitam, vel ut Dd. loqui so-
 lit a vasallo lent, *affranchiment a* hominibus suis fecerit. *Jacob. de S. Georg.*

servitus. *d. num. 63.* Denique notandum, ob talem servitutem consti-
 Ob servitu- tutam, vel remissam, feloniam non committi, nec feudum
 tutam, vel amittere vasallum. *Rittersbus. P. II. c. 2. §. 11.*
 amissam fe-
 lonia non
 committi-
 tur.

VIII. Quæ de servitute reali antea dicta, etiam de per-
 De Servitu- sonali, ut usufructu, habent locum, ita nempe, ut usufru-
 te personali, ctus sine domini, & agnatorum, vel simultanee investorum
 consensu constitutus ratione constituentis non diutius du-
 ret, quam quousque ipse, & ejus descendentes, aut alii suc-
 cessores feudales, qui simul hæredes, superint: *Rosenthal.*
Cap. IX. Concl. X. Borch. de Feud. C. VIII. num. 64. quod eo faci-
 lius admitti poterit, quia usumfructum ex tempore, & ad
 tempus constitui, & Jus Rom. permittit, & non perpetu-
 um onus rei est, sed cum persona concessionarii extinguitur.
§. 3. J. de usufr. L. Et puto. 16. §. 2. ff. Fam. erisc. L. 4. ff. de usufr.
L. An usufructus. 56. ff. de usufr. leg. Coras. ad L. 4. de servit. n. 18.
L. 9. §. 1. ff. quem. usufr. cav. Neque etiam hic vasallus domi-
 nium suum utile alienat, sed tantummodo exercitium ejus,
 seu jus utendi fruendi in alium transfert. *Rittersbus. Part.*
Feud. L. II. c. 2. q. 11. Rosenth. d. l. Concl. 10. Quo loco omnia re-
 peti, & applicari possunt, quæ §. V. VI. circa reales servitutes
 monita, & disceptata. Quod si vero alia bona vasallus non
 habet, unde servitia commode præstari possint; tantum ex
 fructibus illi relinquendum est, quantum ad servitia præ-
 standa opus, ne jus domini deterius fiat, *Dn. Struv. S. 7. F. c. 12. §. 7.*
Kobl. de Servit. Feud. p. 1. c. 28. Carpz. P. II. C. XXV. d. 6. quam-
 vis non iniquum esse putemus, si dicamus, etiam eo casu,
 ubi alia bona habet vasallus, tantum ab usufructuario fru-
 ctuum relinquendum illi esse, quantum ad servitia præstanda
 re-

FEUDO IMPOSITIS.

requiritur: cum servitia feudi intuitu præstentur, & usufructuarius alias onera rei ferre debeat, *L. 7. §. 2. L. 27. §. 3. ff. de usufr. L. 7. ff. de publ. & vectigal. L. 2. C. de Ann. & Tribut. Carpz. p. 3. C. 16. def. f.* Cæterum non obstat huic nostræ sententiæ, quod servitutis constitutio, uti §. II. jam dictum, sit species alienationis, *L. f. C. de Reb. alien. non alienand.* nulla vero alienatio a solo vasallo fieri possit, *II. F. 24. inf.* Nam ea solum alienatio vasallo illicita, quæ successoribus feudalibus præjudicio est, *II. F. 52.* quod de hac nostra, uti & de subinfeudatione dici nequit.

IX. In feudo a filiofamilias acquisito patri non competere usumfructum, plerique Doctorum tradunt. Rationes hujus asserti varias post alios adducit *Vultej. I. F. 4. n. 8.* quas vero plerasque recte rejicit *Bachov. ad Treutl. V. I. D. 27. fructum?* *Th. 2. Conf. Finck. D. V. c. 20.* Illa tamen momenti alicujus esse videtur, quod feudum ob servitia sagata, vel togata datur regulariter, atque adeo ad peculium castrense, vel quasi castrense referendum sit; in quorum neutro patri usumfructum competere, notum est, *§. 1. I. per quas person. cuiq. acquir. §. f. I. de milit. Testam.* Quod si autem casum supponas, ubi ad peculium paganum feudum filiofamilias datum referendum, de qua re dictum *§. 32. Cap. V.* utique patri non denegandus erit ususfructus. Omnia enim feudo jure publico censeri, ut non nemo vult, ubi nil valet patria potestas, nondum mihi persuadere potui. Atque hinc feudi franci usumfructum patri a filiofamilias relinquendum esse puto: nisi fortasse ea lege datum, ne pater habeat usumfructum, quod utique fieri potest, *arg. Nov. 117.* Diss. hic *Dn. Struv. Cap. V. §. 15. num. 4.* Conf. *Dn. Stryk. de S. A. I. D. II. c. 2. §. fin.* Re in feudum data & ejus parte a domino alteri in usumfructum antea concessa, usufructu finito re ista tota vasallus liberrime utitur fruitur, cum totius rei, cum qua usufructus consolidatus est, dominium utile habeat; *arg. L. 18.*

An pater in feudo filiofamilias habeat usumfructum?

Casus singularis.

DE MODIS CONSTITUENDI FEUDUM &c.

L. 18. §. 1. de pign. act. Schrad. p. 2. P. IX. sect. 2. num. 5. Rosenth. c. 10. concl. 44. num. 3.

X. Quatenus verò ipsæ servitutes in feudum dari possint, supra dictum *Cap. VIII. §. 21.* De actionibus verò, quibus illæ vindicari possunt, agetur infra *Cap. ult.*

DE
MODIS CONSTITUENDI, ET
ACQUIRENDI FEUDUM,

ET IN SPECIE

DE
PRÆSCRIPTIONE FEUDALI.

I.

*Modi ac-
quirendi &
constituendi
feudum.*

Circa modos acquirendi & constituendi feudum mire variant Dd. ita ut vix duos invenias, qui omni ex parte hac in re consentiant. Causa hujus rei hæc esse videtur, quod vocabula constitutionis & acquisitionis promiscue usurpentur, *L. F. 25. II. F. 1. II F. 33.* quodvè Jure Civili 7° constituere modo accipiat pro promissione alicujus juris realis, uti in *§. fin. I. de servit. §. 1. I. de usufr.* modo pro ipsa actuali introductione, vel acquisitione illius juris realis. *L. u. §. 1. de Publ. in rem act. L. 10. ff. si servit. vind. & L. 26. ff. de pign. act.* Planissima & Juri Feudali maxime conveniens videtur sententia celeberrimi viri *Dn. Struvii S. J. F. Cap. VII.* qui eo casu, quando jus feudi de novo introducendum, seu qualitas feudalis rei allodiali noviter imponenda, non aliter differre putat, constitutionem ab acquisitione, quam quod illa se referat ad dominum constituentem, hæc ad vasallum acquirentem:

PRÆSCRIPTIO FEUDALI.

tem: cæterum utramque uno actu perfici, licet constitutio natura prior videatur. Feudum enim in relatione consistit inter dominum & vasallum, dominum & rem, rem & vasallum. Ex quo ergo relata, quatenus talia, simul sunt, non potest aliter fieri, quam ut eo ipso momento, quo feudum per constitutionem esse incipit, etiam simul acquiratur a vasallo, & vice versa. Constituitur ergo & acquiratur feudum novum sola investitura. *I. F. 25. II. F. 1.* & præscriptione, quæ loco est investituræ. *II. F. 33.* Constitutionem vero istam, & acquisitionem præcedunt ejus quasi præparatoria, quæ in promissionibus vel inter vivos, vel mortis causa consistunt, de quibus agit *Struv. c. VIII. t. b. 30.* quæque ab aliis ad modos constituendi referuntur. Circa quod illud saltem notamus adhuc, posse & tacita conventionem feudi constitutionem promitti: e. g. si dominus consentiat in alienationem feudi. Hinc si alienationem renunciat feudi dominio utili, (*lässet die Lehn auff*) eo momento illud cum dominio directo quidem consolidatur, & sic res fit allodialis: potest tamen dominus ex illa tacita conventionem actione personali ad hæredes transeunte quoque conveniri, ut iterum investiat emptorem, & sic feudum noviter constituat. *Struv. VII. 3. 2. ib. Dn. Lynck. Eyb. Exerc. Feud. I. c. 4. §. 6.* Ad quam sententiam in Collegio Juridico Wittebergenfi Mens. Febr. MDCXCI. responsum esse, memini. Vid. *Num. III. in App. n. 16.* Inter has vero promissiones, & ipsam constitutionem intercedit contractus feudalis, de quo agendum erit *Cap. sequenti §. II.* Hoc est, quod tribus gradibus negotium feudale absolvi tradit *Dn. Schilt. ad Struv. Cap. VIII. §. 3.* Vid. *Cap. seq.* Cæterum si quæstio est de feudi jam constituti transmissione per successionem: acquisitionem a constitutione differre, palam est, nec ullo modo successio ad modos constituendi referri potest. *Struv. d. l. Eyben. c. 4. §. 6.*

Modi constituendi duo sunt.

Constitutionem promitti præcedit promissio.

Contractus Feudalis.

DE MODIS CONSTITUENDI

Modus ac-
quirendi
per præ-
scriptionem.

II. Contingit vero constitutio, & acquisitio tacita, vel expressa utriusque partis voluntate. Tacita, per præscriptionem. Scil. feudum præscriptione constitui, & acquiri, vel ex reallodiali feudalis fieri potest, tum si vasallus dominium utile in re alicujus, *II. F. 33.* tum si dominus dominium directum in re alterius usucapiat. *Rosenth. c. 6. c. 81. Schulz. c. 9. num. 25. Conf. Diss. Dn. Ziegleri de Præscr. feudi.* Quod si itaque quis rem quandam alienam per triginta annos ut feudalem animo, & opinione vasalli possederit, & servitia præstiterit, vel semel exhibuerit tantum. *arg. §. Si quis, II. Feud. 26. Finckelth. D. 8. cap. 16. (Dissentit Rittersb. l. 18. q. 4. ob II. F. 13. ibi: recipiente. sed frustra: cum unius positio non sit alterius exclusio.)* licet non actu præstiterit illi, cujus res antea erat pleno jure, tanquam domino; vel aliud quid egerit, ex quo dominus intelligere potuit, possessorem pro vasallo se gerere, illeque non contradixerit, eo ipso feudum constituitur, & possessor dominium utile sibi acquirit: ita ut non tantum exceptio, sed etiam actio utilis illi detur adversus dominum, & tertium. *II. F. 26. §. Si quis. ubi Bitseh. p. 393.*

Qualis pos-
sessio hic re-
quiratur.

III. Non itaque quævis possessio hic prodest, sed qualificata, & formis, ut Dd. nostri loquuntur, ad hoc negotium, qua quis scil. animo, & opinione vasalli, intentione dominium utile habendi rem detinet. Atque hinc, qui rem ut propriam absolute, animo dominium plenum habendi possidet, vel ut pignus apud se habet, feudum præscriptione non acquirit. Sed & justa possessio esse debet, & bona fide conjuncta, five Jus Civile respiciamus, (nam & illo, ubi non de nuda exceptione, sed dominio acquirendo agitur, bona fides requiritur in tricennali. *L. 8. §. 1. C. de præscript. 30. ann. Dn. Rhet. I. F. 2. p. 154.*) five Canonicum, *C. f. X. de Præscr. five ipsum Jus Feudale, II. F. 37.* & quidem, cum Jus Canonicum in foro quoad materiam præscriptionis receptum hic ante oculos haberi debeat, tam ab initio, quam in progressu. *c. 5. 17. ult. X. de præscr. Strwo. Cap. VIII.*

PRÆSCRIPTIONE FEUDALI.

§. 12. n. 3. *Rosentb. C. VI. concl. 77.* Atque ita hodie nec exceptio illi, qui bona fide perpetua caret, acquiri potest, quod contra *Baldum, Alvarottum, & Iferniam* recte docet *Ludwell. c. VIII. p. 173.* Equidem dubium videri possêt, quo modo hic unquam bona fides adesse queat, cum absurdum sit, illum bona fide rem ut feudum possidere, qui nullam novit investituram; si investitura vero adest, non opus sit præscriptione. Sed tamen casus dantur, uti nihil verat, quo minus id contingat. Finge, possessorem a falso procuratore esse investitum, quem tamen putavit esse verum, justo & probabili errore inductus. Pone, possessorem ex probabilibus rationibus credere, majores fuisse de feudo investitos. Fac, esse de fundo cum pertinentiis investitum: justa vero ex ratione illum credere, hunc fundum esse e pertinentiis, qui tamen non est. His omnibus casibus, uti & aliis bona fide, possessio inchoari & impleri potest. Interim illud notandum, in hac tricennali præscriptione bonam fidem allegatam tamen, *Coler. ad c. ult. X. de præscr. num. 33. Schneid. ad princ. I. de usuc. num. 26.* præsumi, ita ut alteri malam fidem objicenti hanc probare incumbat. *arg. II. F. 33. in fin. Carpz. P. II. C. 3. D. 7. n. 12. seqq. L. i. R. 84. Rbet. I. F. 28. p. 481.* Continuatam debere esse possessionem, vocabulum *Per. §. 4. II. F. 26.* indicat: & si maxime abesset, tamen ex juris communis principiis assertum probaretur. *pr. I. de Usuc. II. F. 1.* Prodest tamen hic successori defuncti possessio, modo uterque in bona fide sit, & successor investituram renoverit: quod dum omittit, pro vasallo se gerere non videtur. *II. F. 4. II. F. 24. pr. Ant. Disp. V. tb. 3. lit. f.* Si vero omiserit petere investituram, dominusque illam non urgeat, ex sua persona præscriptionem inchoare potest: nec omisio investituræ in mala fide constituit, quia nihilominus credere potest vasallus, rem majoribus esse per investituram datam, dominumque tacendo remittere feloniam ab ipso commissam.

Quomodo
præscri-
bens in b. f.
esse possit.

IV. Jure

DE MODIS CONSTITUENDI FEUDUM &C.

Tempus
præscri-
ptionis feu-
dalis.

In re Ec-
clesiæ.

IV. Jure Feudali omne tempus præscriptionis est XXX. annorum, §. 4. II. F. 26. neque etiam Longobardis alia quam XXX. annorum nota fuit. Vid. T. I. *Legum Grimwaldi de XXX. ann. Usuc. & Astulphi* T. IX. de *Præscript.* idque longum dicitur II. F. 37. Incipit casu antea *Th. III.* dicto ab eo momento, quo ille, qui præscribit, quid gesfit, ex quo intelligere potuit alter, illum rem ut feudalem, vel ut vasallum possidere. *Bitseb. II. F. 26. §. 2. p. 400.* Dd. varie dissentiunt, ut videre est apud *Bitseb. §. 4. II. F. 26.* Jurè Saxonico quoque tantum XXX. annos hic requiri, vult *Schrad. de Feud. V. 4. 18.* atque *Art. 29. L. 1. Land. R.* saltem ad allodialia, non vero feudalia pertinere tradit. Sed accedo *Carpzovio* qui annum & diem addi debere docet, *P. II. C. 4. d. 16. L. 1. R. 84. num. 23.* Conf. *Constit. 50. P. II.* Cæterum si res Ecclesiæ sit, in qua quis dominium utile acquirit præscriptione, XL. annorum lapsum ob Nov. CXI & CXXXI. juxta communem sententiam requiri puto. Nam licet dominium utile tantum in alium transeat, & directum maneat penes ecclesiam: reapse tamen alienatio quædam fit rei ecclesiasticæ, quæ omnis vero, si per præscriptionem fieri debet, quadraginta annos requirit. *Vultejo* dissentienti *I. F. 9. num. 8.* respondet *Dn. Lyncker. in Anal. ad Struv. Cap. VIII. §. 12. n. 3.* Conf. *Rosentb. c. 6. c. 78. num. 7.* Neque objici potest *L. 2. Astulphi tit. 9.* quæ eum sensum habere viderur, Ecclesiam contra alios, & hos contra Ecclesiam XXX. annorum præscriptione res, quæ possidentur, acquirere posse: licet & ipsa ad præscriptionem locorum venerabilium inter se XL. annorum cursum exigat. Nam illa lex allodialis Longobardica in Germania nunquam recepta fuit: atque cum Jura Feudalia, quibus Germania utitur, hac de re nihil disponant, ex jure allodiali decisio petenda erit. Quod si forte Prælati absque solemnitate Canonica rem alienavit, non inchoatur cursus, nisi post mortem alienatoris. *c. 10. caus. 16. quest. 3.* imo, ut volunt, non nisi a tempore, ubi successor scivit illicitam alienationem

P RÆSCRIPTIONE FEUDALI.

nationem. *Jo. Bapt. Costa de fact. scientia C. 1. Decif. 78.* Deducendum etiam semper est tempus sedis vacantis. *c. 4. § 5. X. de præscript.* Insuper Ecclesiæ restitutio in integrum adversus præscriptionem completam competit. *Clementina unica de restitut. in int. c. 1. X. de præscript. ibi: semper.* ut adeo quoties de præscriptione contra Ecclesiam agitur, XLIV. annorum numerum, deductis deducendis, adesse oporteat. Ex quo liquet, quam difficile sit præscriptione se tueri adversus Ecclesiam. Latius hac de re actum in *Respons. n. V. adjecto infra*, ubi & ea quæstio excussa, an lapsus temporis quinquennii, vel decennii ex *L. fin. si major factus alienationem.* Ecclesiæ obijci possit. *Conf. Dn. Bergeri Resol. tit. de rebus eorum. p. 584. § tit. de usucap. p. 726.* De regalibus quatenus a subditis, vel privatis possunt acquiri, dictum est *Cap. VIII. §. 3. 18.* ^{In Regalibus} atque simul ostensum, per modum feudalis concessionis id fieri posse, & acquisitionis. Hæc concessio & acquisitio feudalis non tantummodo expresse fieri potest, contra illum, qui majestate, vel territoriali superioritate gaudet, sed etiam tacite per præscriptionem, non quidem XXX. annorum, sed temporis immemorialis, quippe quod vim privilegii habet. *Cap. 36. §. Præterea. X. de V. S. Recessus Imperii de ann. 1548. §. Wenn auch ein ausgezogener. & §. Wo aber innerhalb Menschen Gedencken. Modestin. Pistoris Conf. 4. num. 32. § 26. Heigius P. I. L. 16. num. 47. Carpzov. P. II. Const. 3. def. 24. § 25.* Sed intelligenda hæc sunt de præscriptione contra Superiorem: nam contra privatum, si regalia jam formata, uti DD. loquuntur, præscribantur, ordinarium tempus sufficit. *Rosenthal. c. 5. concl. 17. num. 3.*

V. Sicuti in Præscriptione tricennali, & ea quidem, quæ dominium adjicit, nullus titulus Jure civili requiritur. *L. 8. §. 1. C. de præscr. 30. vel 40. ann.* licet præsumptum adesse velint. *Mev. p. 6. D. 122. Carpz. p. 2. C. 3. d. 6.* ita in Jure Feudali id se habet, ubi ipsa patientia domini tituli vicem gerit. *II. F. 33. pr.* ^{Titulus.}

C

At-

DE MODIS CONSTITUENDI FEUDUM &c.

Atque sic nec celebrationem contractus feudalis, nec investituram, nec preparatorium aliquod negotium probare debet possessor, qui usucepit, sed hæc omnia præsumuntur facta esse. *Schilter. Inst. jur. feud. N. o. I. F. 28. Vid. Bitsh. d. l. p. 402.* Interim tamen rem sine vitio furti, vel violentiæ nactus esse debuit vasallus: cum, si hoc factum, in bona fide non esse possit. Quod si autem vitium tale facto tertii sine facto bona fide possidentis rei illatum sit, illud tricennariæ huic præscriptioni non obesse arbitramur. *L. 7. C. de præsc. XXX. vel XL. ann. Struv. S. J. F. Cap. XLIII. §. 19.*

*Præscriptio
feudi con-
tra vasal-
lum.*

VI. Fieri potest, ut etiam feudum jam constitutum ad vasallum Titium pertinens per præscriptionem acquiratur a Sempronio, si nempe hic illius feudi possessionem bona fide nactus per XXX. annos possiderit. Quo casu domini juri nihil decedit quidem ratione domini directi: sed tamen in hoc illius conditio mutatur, quod alium vasallum accipit; pristinus autem vasallus dominium suum utile amittit. *Rosenth. c. VI. concl. 84. Struv. c. XV. §. 3. num. 10. Schilter. Inst. Jur. Feud. c. 5. §. 17.* Atque adeo in effectu nexus feudalis pristinus est finitus, & novus constitutus.

*Si quis de re
aliena va-
sallum inve-
stiat.*

VII. Si quis de re aliena tertium investit, & ipse, & investitus rem istam contra dominum verum usucapere possunt, ita ut concedens, qui rem per investitum possidet, dominium directum, & investitus dominium utile nanciscatur: quo casu tantum tempus longum ordinarium Juris Civilis XX. vel X. annorum sufficere puto cum *Dn. Stryk. g. XVI. b. Cap.* cum respectu tertii illius allodialis res sit, nec feudum respectu illius tertii constituatur, nec feudo alicui jam antea constituto quid decedat, nec concedens rem tanquam feudalem, sed allodiale pleno jure acquirat, licet particulam domini alii concesserit. Neque obstat huic sententiæ, quod in omni præscriptione feudali XXX. annorum tempus requiri supra fuerit dictum, quodve in textu *II. F. 87.* tempus lon-
gum

PRÆSCRIPTIONE FEUDALI.

gum pro longissimo accipiatur. Nam primò casu a nobis proposito nulla adest, prout dictum, præscriptio feudalis: deinde quod ad textum *II. F. 87.* attinet, notum est, Longobardos, & in allodialibus nullam aliam agnovisse, quam tricenariam præscriptionem. Cum vero Jus Longobardicum allodiale usu non sit receptum: textus ille assertum nostrum non evertit.

VIII. Vicisim potest quis dominium directum nancisci in re aliqua, & intuitu ejus vasallum, etsi probare non possit investituram a se, vel etiam ab antecessoribus vasallo factam: si modo doceat quasi possessionem per XXX. annos exactorum, & præstitorum, vel saltim receptorum servitorum, vel similium actuum, ex quibus cognosci possit, dominum rei suæ allodialis alioquin & liberæ pro vasallo se gessisse, & habitum fuisse, remque istam, cujus intuitu id factum, pro re feudali, vel tanquam feudum ab altero agnovisse, *Rosenthal. c. VI. concl. 81. Borchole. c. 7. n. 9. Duaren. c. VIII. n. 2. Dn. Schilt. Inst. Jur. Feud. c. 5. §. 15.* quo quidem casu ea, quæ §§. præcedentibus dicta, huc applicanda quoque erunt. Porro fieri potest, ut ratione feudi jam constituti contra dominum tertius præscriptione acquirat dominium directum, si scilicet domino priori sciente vasallus alium dominum agnoscat, & hiece hunc pro vasallo habeat, dominique pristini possessio intervertatur, *Struv. c. XV. §. 3. num. 11.* quo quidem casu vasallo nihil decedit, intuitu domini utilis, sed reapse feudalis nexus antiquus tollitur, & novus constituitur; sicque opus lapsu temporis feudalis præscriptionis. Feudum vero præscriptione constitutum proprium est. Nam modus constituendi & acquirendi est extra ipsam rem, nec ad naturalia feudi pertinet: sicque constitutio præsumpta non magis reddit feudum improprium, ac usucapio dominium improprium reddit rei usucaptæ. Dissidententi *Bocero & Vurmsero* satisfacit. *Dn. Struv. c. VIII. §. 12.*

Potest quis per præscriptionem dominium directum adversus dominum plenum nancisci.

Præscriptio domini directi a tertio.

Feudum præscriptione acquisitum proprium.

DE MODIS CONSTITUENDI FEUDUM &C.

Consolidatio per præscriptionem a parte vassalli.

IX. Vassallus dominium directum præscriptione acquirere potest, ita ut ex feudo fiat allodium, si intra XXX. annos dominus servitia, quibus opus, non exegerit, vel vassallus exacta non præstiterit, & vassallus rem interim non ut feudalem, sed ut allodiam possederit. Quod ultimum apprime necessarium est: sola enim omisio exactio, si maxime indiguit dominus, & præstationis servitorum non sufficit. Neque etiam remissa servitia semel, in futurum remissa censentur, nec statim præsumendum, vassallum non venientem deposuisse animum vassallicum, & denegare omnem fidelitatem. *Rbet. I. F. 21. p. 443.* Necesse itaque est, ut vassallus verbis, vel factis (nam sola animi destinatione causam possessionis sibi mutare non potest. *L. 5. C. de Acquir. vel retin. poss. L. 2. C. de Præscr. 30. vel 40. annor.*) declaret, se non velle esse vassallum, nec rem possidere ut vassallum, sicque intervertat possessionem domini quoad directum dominium, dominusque non contradicat. *arg. II. F. 26. 33. 87. I. 35. ff. de R. J. Carpz. lib. 1. Resp. 80. Rosenthal. C. VI. Concl. 82. num. 3.* Atque adeo vassallus quamdiu ut vassallus possidet, cum possessio ejus ad præscribendum dominium directum non sit formis, & qualificata, dominium illud directum præscribere non potest; quamvis per C. annos servitorum exactio, aut præstatio fuerit omissa. *Rosenthal. d. loco n. 1. Finckelb. Disp. 8. C. 10.* Licet si per XXX. annos possessionem domini ratione exactio servitorum interverterit, dominusque non contradixerit, libertatem a servitiis præstandis acquirat præscriptione, & feudum fiat Francum. Vid. *Dissert. nostra de feudo Franco Th. 24. Rittershus. lib. 1. Part. Feud. C. 18. Q. 12.* Cæterum interversio illa possessionis domini bona fide fieri debet, e. g. si vassallus documenta inveniat, ex quibus colligi posset, rem esse allodiam, si falsus procurator, quem tamen justas ob rationes verum putavit, remisit fidem; si hæres existimans, rem fuisse defuncti pleno jure propriam, & eam ut talem apprehendat &C.

X. Si-

X. Similiter Dominus directus si ipsam rem jure ple- ^{A parte do-}
 ni domini, tacente, & non contradicente vasallo per XXX. ^{mini.}
 annos continuos bona fide possederit (nam possessio domi-
 nii directi non sufficit, & informis ad hanc præscriptionem
 est.) dominium utile contra vasallum usucepit. *Mynsinger.*
4. 28. Finckelth. 8. 8. Diximus contra vasallum: nam agna-
 tis aut simultanee investitis hæc præscriptio non obest, *arg.*
L. 1. §. 1. C. de Annali Except. Finckelth. 8. 9. nisi postquam succes-
 sio ad eos devoluta, & ipsi per XXX. annos tacuerint. *Fin-*
ckelth. d. 1. Cæterum quomodo & dominus, & vasallus pos-
 sidere dicantur, optime exponit *Dn. Struv. S. J. F. Cap. XI. §. 1.*
Vid. supra Cap. III. §. 21.

XI. Si vasallus feudum sine consensu domini alienat in ^{Quid juris,}
 tertium, ipso jure dominium utile ad dominium redit, & ^{& si feudum}
 cum dominio directo consolidatur. *II. Feud. 44. 55. Struv. c. 15.* ^{alienatum}
§. n. 6. Quod si tamen dominus passus sit, possessorem istam ^{sine consen-}
 rem tanquam feudalem bona fide possidere per XXX. ^{su domini.}
 annos, eo ipso feudum novum est constitutum, atque postea
 dominus dominium utile repetere haud potest. *II. Feud. 9.*
§. Porro. II. Feud. 26. §. Si quis. Schrader. D. 5. C. 4. n. 10. Rosenthal.
C. IX. membro. 2. concl. 97. Quo casu directum dominium
 utique salvum manet domino, quippe quod vasallus, quam-
 diu possidet ut vasallus, præscriptione auferre domino non
 potest. *Vid. supra dicta. §. m. seq.* Cæterum si vasallus feu-
 dum, ceu rem allodiam, sine domini consensu alienaverit,
 novusque possessor tanquam allodiam sive bona, sive ma-
 la fide possideat, nullam putamus obstare domino præscri-
 ptionem, atque ita accipiendas esse Constitutiones *II. F. 40.*
& II. F. 55. Namque Imperatores hoc casu noluere ullam præ-
 scriptionem obesse, quia domino per talem prohibitam alie-
 nationem jus exigendi fidelitatem, & servitia, spesque con-
 solidationis plane intervertitur. *Rittershus. lib. 1. Part. c. 18.*
2. 3. seq. Rosenthal. d. loco n. 39. qui tamen excipit temporis im-

DE MODIS CONSTITUENDI FEUDUM &C.

memorialis præscriptionem. Dissentiunt DD. varie, uti videre est apud *Ludvv. c. 8. in fine. Struv. Cap. XIII. §. 10. n. 4. Rittersh. d. loco ubi §. 17.* ratione fructuum & evictionis præstationis differentiam quandam inter bonæ & malæ fidei possessorem recte admittit. Conf. *Dn. Schilt. ad J. All. Cap. XXVI. §. 9. & J. F. c. V. §. 18.*

Quo tempore Servitus per modum feudi acquiratur.

XII. Possè etiam servitutem per modum feudi constitui & acquiri, dictum est supra *C. VII. §. 21.* atque sic hæc acquisitio, tacite quoque, per præscriptionem fieri potest. Postquam autem ab interpretibus, erronee licet, ratione realium servitutum distinctio introducta, quod scilicet continuæ, sive urbanæ longo tempore acquiri possint, discontinuæ vero, sive rusticæ non nisi immemoriali præscriptione, *Gail. II. O. 66. Myns. C. IV. obs. 53.* quæri potest quanto lapsu temporis opus, si quis titulo feudali in re aliena jus tale, quod alias vocamus servitutem, e. c. jus pascendi, acquirere velit, atque an illi distinctioni, quam praxis passim recepit, locus sit. Equidem cum hic de duplici jure agatur, de constituenda servitute nempe, atque introducenda qualitate feudali; illa vero ad Jus allodiale, hæc ad Jus Feudale pertineat, ad utrumque etiam jus respiciendum erit. Cum itaque Jure Feudali qualitas feudalis non nisi XXX. annis acquiratur, consequens est, longum tempus non sufficere in urbana seu continua, sed requiri longissimum. Rursus quoniam ad rusticam seu discontinuam acquirendam, necessarium tempus est, ex, hypothese ista, immemorabile, sequitur nec longissimum hic sufficere. Conf. *Dn. Stryk. in Us. Mod. tit. de servitut. §. 9.* Cæterum si quæstio de acquisitione servitutis, quam feudo acquirit vasallus, adversus tertium per modum allodii, absque respectu feudistico, distinctionem istam observandam esse, nemo dubitabit, qui in praxi receptam istam esse credit, & multo magis, ubi speciali lege est confirmata, ut *Jure Bavarico tit. 26. art. 4. in fin.* In nostra Saxonica vero illa distinctio est nullius usus, atque omnes

PRÆSCRIPTIONE FEUDALI.

omnes servitutes XXXI. annis & die acquiruntur. *Carpz. P. 2. C. 4. D. 8. Dn. Schilter. Exerc. 18. th. 7. De Jure Hamburgensi vid. Dn. Stryk. d. l. §. 7.*

XIII. Præter has præscriptiones in rebus feudalibus dantur, de quibus alio loco agendum erit. Quorsum pertinet præscriptio illa annalis circa jus protimiseos, & retractus, *II. F. 26. vers. Titius.* lapsus temporis anni scil. & diei, quod destinatum est ad petendam renovationem investituræ. *II. F. 24. Jur. Saxonie. Feud. c. 22.* præscriptio XXX. annorum juris revocandi post mortem alienatoris feudi *d. II. F. 26.* præscriptio feloniam per XXX. annos

Strud. c. XV. §. 12. n. 8. &c.

NOBI

NOBILISSIMO CLARISSIMOQUE
DN. IO. CHRISTIANO
GOLDMANNO,

S. D.

I. B. VVERNHER, D.

UNus jam & alter annus elapsus est, ex quo ingenii tui dotes propius nosse coepi, vitæque tuæ innocentiam ac morum probitatem, antehac sola opinione ac aliorum sermonibus mihi commendatam, penitus perspexi. Non ergo potui, quin consuetudinem tuam ultro amplecterer, omnemque operam ac studium ad utilitatem tuam conferrem, teque sponte jam euntem ita incitarem, ut pronis jam gradibus ad metam laudis plenissimam procurras, nervosque ingenii amplius acriusque contendas. Neque vero exiguum industriæ tuæ fructum consequeris, dum decus ex bonis literis comparatum in lucem profers, patefactoque disputandi aditu conatus tuos, ac in studio Juris, sigillatim beneficiarii, progresiones omnibus publice approbas. Tantum te hortor, ut in hac sententia, voluntateque persistas, & expectationem dudum a te excitatam sustineas, certoque confidas, fore, ut, confecto studiorum curriculo, præmia virtute ac laboribus tuis digna nanciscare.

Heittenberg, Diss., 1706 (1)

Vol 18

1786 10° 29
7

Q. D. E. V.
AVSPICIIS,

SERENISSIMI PRINCIPIS REGII,
FRIDERICI AVGVSTI,
RECTORIS MAGNIFICENTISSIMI,
DISSERTATIONEM FEVDALEM,
DE SERVITVTIBVS
FEVDO IMPOSITIS,
ET DE
MODIS CONSTITVENDI, ET
ACQVIRENDI FEVDVM,
ET IN SPECIE
DE PRAESCRIPTIONE
FEVDALI,

PRAESIDE
DN. CASPARE HENRICO HORNIO,
J. V. D. ET PANDECTARVM P. P. CVRIAE
PROVINC. CONSIST. ECCLES. SCABINATVS ET
FACVLT. JVRIDICAE ITEMQVE JVDICII
PROVINC. INFERIORIS LVSATIAE
ASSESSORE,

PATRONO AC PRAECEPTORE SVO VENERANDO,
IN ACADEMIA VITEMBERGENSI,
A. D. XXIV. MART. A. C. c1o lccc VI.

PVBLICE DEFENDET
IO. CHRISTIAN. GOLDMANN, HERZBERG. SAX.

VITEMBERGAE, PRELO GERDESIANO.